

Ls Đinh Thạch Bích

Phở Bò Việt Tân = Mini Việt Cộng

**CHÁY ĐÂU CHỮA ĐÓ;
CHÁY ĐÓ CHỮA ĐÂU;
CHỮA ĐÂU CHÁY ĐÓ.**

Qua một số điện thư hồi âm, tôi được biết khá nhiều thính giả hoan nghênh những bài nói chuyện của tôi trên diễn đàn VietNamExodus, đặc biệt là bài phỏng vấn của Hồng Phúc trên đài Việt Nam Hải Ngoại, phát thanh từ vùng Virginia Miền Đông Hoa Kỳ, với đề tài “Những Sự Kiện Xưa Nay Giấu Kín Về Đảng Việt Tân”. Ngoài ra, tôi còn nhận được một số tài liệu về các nỗ lực gọi là “giải độc” của các đầu lĩnh Việt Tân (VT) ở khắp nơi: từ Hoa Kỳ đến Âu Châu qua Úc Châu rồi Canada.

Với các nỗ lực đó, tôi nhận thấy luận điệu “giải độc” mà VT tung ra, từ Nguyễn Trọng Việt, Trần Đức Tường đến Trần Xuân Ninh, Nguyễn Ngọc Đức &, xa gần đều giống nhau.

Thật tội nghiệp, họ càng nói càng áp úng, càng bộc lộ trình độ ấu trĩ, giấu đầu lòi đuôi. Sự lúng túng của VT khiến tôi không khỏi liên tưởng tới câu đồng bào trong nước thường dùng để châm biếm Việt Cộng : “Sai Đâu Sửa Đó; Sửa Đó Sai Đâu; Sửa Đâu Sai Đó.”

Trước trò hề “chữa cháy” của VT, nhất là khi thấy họ càng “chữa cháy” thì càng “lạy ông tôi ở bụi này”, tôi bỗng thấy thương hại, không cười được nữa, phải thốt ra câu này:

- “Cháy đâu chữa đó; Cháy đó chữa đâu; Chữa đâu cháy đó.”

Với đề tài trên, tôi đã có một bài nói trên VietNam Exodus. Bài vừa tung ra là tôi lập tức vấp vạ: các nơi hồi âm, yêu cầu chuyển bài nói thành bài viết, để các báo địa phương tiện đăng lại, và cộng đồng các nơi tiện in ấn, truyền tay mà phổ biến. Hơn nữa, nhận thấy trước đây vì dùng văn nói, nên có nhiều điểm tôi nói chưa được rõ lắm, cũng cần phải viết rõ nghĩa thêm. Vì thế, tôi phải có bài viết này.

Hãy xem quý vị VT “chữa cháy” ra sao?

I. CHỮA CHÁY VỀ DANH XƯNG.

Hai năm rưỡi, danh xưng của quý vị VT là :Việt Nam Canh Tân Cách Mạng Đảng, gọi tắt là Việt Tân.

Ngay khi quý vị ấy vừa đưa cái tên này ra, tôi đã nhẹ nhàng nhắc bảo rằng: hai khái niệm Canh Tân và Cách Mạng là một cặp đối nghịch, không thể đứng chung với nhau được. Suốt 3 năm, từ khi “ra công khai” ở bên Đức, có thấy ai trong quý vị VT nói gì về dị tượng “đầu gà dít vịt” của cái danh xưng ấy đâu. Bây giờ, sau khi bị “chệch hướng” rồi “chẻ hai”, cả hai nửa của VT đều đâm ra áp úng, ăn nói quanh co về cái danh xưng “mặt giới

tai chuột” ấy. Tiếu lâm hơn nữa, một bên lấy danh nghĩa “cấp chỉ huy” để “khai trừ” bên kia về tội “tiết lộ bí mật”, “không tuân lệnh cấp trên”, “vô kỷ luật” &; còn bên kia tự nhận mình là “chính thống”, lên án bên nọ là “chệch hướng”.

1) Biện luận của phe “chính thống”:

Phe Trần Xuân Ninh tự nhận chính thống, lên án phe kia là “chệch hướng”. Theo TXN, “VC còn nắm quyền độc tài thì không thể nào canh tân được”, cho nên phải “làm cách mạng đánh đổ VC đi, rồi mới canh tân được”. Nghe ra có vẻ “chính thống”. Tiếc thay, bất cứ ai có chút kiến thức về “cách mạng” đều biết rằng cách mạng nào cũng có hai phần : (a) phần đánh đổ, và (b) phần xây dựng. Phần (a) là đánh đổ một hệ giá trị cũ; và phần (b) là xây dựng một hệ giá trị mới. Hệ giá trị cũ sập rồi, không ai có thể lượm lại bất cứ mảnh vụn nào trong đống đổ nát hậu cách mạng, phủi bụi đi để mà “canh tân” cho thành một thứ gì đó, mà coi cho được.

Ông Trần Xuân Ninh nhập nhằng coi cái phần (b) này của cách mạng là “canh tân” của ông ấy. Thưa ông : “canh” diễn nôm là “đổi”; “tân” diễn nôm là “mới”. Canh tân là “làm cho cái cũ thành ra mới”.

Đó là điều mà Việt Cộng đã chủ trương từ hơn 20 năm nay, với khẩu hiệu “đổi mới hay là chết”. Việt Cộng Canh Tân là Việt Cộng Đổi Mới. Cộng sản hùng hục đánh nhau với tư bản là thứ cộng sản cũ, là cộng sản sập tiệm. Cộng sản đầu hàng tư bản, lòn tròn tư bản để trở thành tư bản đỏ, để được tư bản làm ngơ cho tiếp tục cầm quyền, là cộng sản đổi mới, là cộng sản canh tân, là thứ cộng sản đang đóng kịch “hội nhập” vào kinh tế thị trường, lừa bịp tư bản vào thế “nuôi ong tay áo”.

Hệ giá trị Mác-xít, cộng sản, một khi đã bị cách mạng của chúng ta đánh sập xuống rồi, chúng ta nhất thiết phải thay thế nó một cách trọn vẹn (toàn bộ) bằng hệ giá trị tự do-dân chủ-nhân quyền, chứ không thể lượm xác chết cộng sản lên rồi “canh tân” nó thành bất cứ thứ gì có giá trị tự do-dân chủ-nhân quyền.

TXN có thể cãi rằng: khi ông ta nói “canh tân” là nói “canh tân đất nước sau cách mạng” chứ có phải “canh tân Việt Cộng” đâu! Nếu nói thế, thì ông đã cố tình quên rằng cái ý “canh tân sau cách mạng” của ông nó đã nằm trong cái phần (b) của định nghĩa cách mạng rồi (là xây dựng một hệ giá trị mới đó!). Can chi đảng của ông phải tách nó ra thành tôn chỉ mục đích của đảng, để rồi “bị hiểu lầm”, “bị xuyên tạc”, bị “ngộ nhận” lung tung; thậm chí ngay nội bộ đảng của ông cũng vì thế mà lục đục, “chệch hướng” diễn trò đánh nhau với “chính thống”.

Tôi không tin rằng TXN không biết những điều tôi vừa nói. Ông ta không phản bác gì khi Mặt Trận “buôn kháng chiến” biến thành Đảng Việt Nam Canh Tân Cách Mạng. Chẳng qua khi các ông lấy tên tắt của đảng là Việt Tân, ai cũng

biết các ông đặt khái niệm “canh tân” nặng hơn khái niệm “cách mạng”. Chủ trương đích thực của các ông là “canh tân”. Nhãn hiệu “cách mạng” được các ông gắn thêm vào làm cái đuôi của tên đảng, là cái “vỏ bọc” giúp che đậy chân tướng của các ông mà thôi. Phe “cấp chỉ huy” của VT có vẻ “lương thiện” hơn phe “chính thống” của TXN.

2) Biện luận của phe “cấp chỉ huy”:

Phe này vì đã lộ liễu chủ trương “canh tân” là chính, cho nên biện luận ít vấp vả hơn phe “chính thống” của Trần Xuân Ninh. Ông Nguyễn Trọng Việt cất nghĩa đại khái rằng đảng của ông chủ trương “tiếp cận” với Việt Cộng để về nước tranh đấu dân quyền và dân sinh cho Việt Nam; NTV cho đó là ý nghĩa của mục đích “canh tân” nằm nơi tên đảng. Khi được hỏi về ý nghĩa hai chữ cách mạng nơi tên đảng, NTV cho biết hai chữ ấy chẳng qua là để nhắc nhở các đoàn viên, “phải cách mạng bản thân, rồi mới canh tân được đất nước”. Chúng ta hoan nghênh sự “lương thiện” của NTV.

Danh xưng của một tổ chức tự nhận là “cách mạng” thường thường phải nói lên được chủ trương và đường lối của tổ chức ấy. Việc “cách mạng bản thân” chúng qua nằm trong phần đào luyện cán bộ, ở dưới tầm của tôn chỉ và mục đích, can chi đem lên tên đảng để cho bị & kẹt! Với lối giải thích vòng vo, Nguyễn Trọng Việt đã đánh tụt ý nghĩa cách mạng trong tên đảng, để cho ý nghĩa ấy không còn nằm trong tầm vóc chính sách nữa. Các “cấp chỉ huy” của Việt Tân ở bên Pháp cũng như ở bên Úc, đều có luận điệu “lương thiện một cách khờ dại” không kém NTV, tuy rằng ông nào ông nấy đều thuộc loại “miệng trơn như mỡ”, nhưng nhiều lúc vì “miệng quá trơn” nên đâm ra buột miệng, lấy lại không kịp, lỡ cho lỡ luôn.

Trong một lúc miệng quá “trơn”, NTV đã “rất khiêm nhượng” khoe rằng VT từng hoạt động bí mật ở trong nước từ hơn 20 năm nay, và chỉ mới ra công khai ở hải ngoại có 3 năm nay thôi. Nghe tới đây, câu hỏi đơn giản bật ngay ra trong đầu tôi: “Nếu quả thật như NTV nói, VT “nằm” lâu như thế trong nước rồi, nay cần ra công khai đối lập với VC, chỉ cần khởi động cái vốn “bí mật” sẵn có đó lên, dùng nó mà tranh đấu cho dân sinh, dân quyền, can gì phải đặt vấn đề về nước để tiếp cận cho sinh rắc rối, đến nỗi “chệch hướng” với lại “khai trừ” và & chẻ hai.

“Chữa cháy” cho việc “canh tân” dưới chế độ Việt Cộng, NTV không ngần ngại viện luôn tới Cụ Phan Bội Châu. Ông ta mượn tạm của Cụ Phan câu “nâng cao dân trí, chấn hưng dân khí” để biện minh cho việc VT đem “con ông cháu cha” VC sang du học Âu Mỹ. Ông ta cứ tưởng mọi người không biết việc nước Mỹ đã chi hàng trăm triệu đô la trích trong ngân sách quốc gia (trong đó có tiền đóng thuế

của người Mỹ gốc Việt chúng ta) tài trợ cho một chương trình tuyển lựa sinh viên VN xuất sắc, đem qua Mỹ du học. Chương trình ấy ban đầu giao cho ông Phạm Đức Trung Kiên phụ trách; mới đây nghe đâu đã giao cho người khác. Đâu phải đợi VT kiếm cơ mượn hơi xen vào để biện minh cho việc làm ăn ám muội của họ.

II. CHỮA CHÁY VỀ TIỀN BẠC VÀ VỀ LỀ THỐI HOẠT ĐỘNG BÍ MẬT.

Ngoại trừ một số cò mối ngoại vi của Việt Tân, báo chí và truyền thông hải ngoại rất công bằng, luôn dành cho VT cơ hội để “giải độc” theo ý muốn. Đài phát thanh VOVN ở Houston, Texas, với nữ ký giả Phương Hoa, đã dành cho Trần Xuân Ninh một buổi phỏng vấn khá dài, và TXN đã trình diễn một màn kịch “càng chữa càng cháy” khá ngoạn mục.

Được hỏi về vấn đề tiền bạc quyền góp của đồng bào cho Quỹ Yểm Trợ Kháng Chiến, mà bà Phương Hoa cho là “một số tiền khổng lồ”, TXN chối lấy chối để. Không thể chối rằng “không thấu tiền”, TXN nói đi nói lại rằng chỉ là số tiền nhỏ thôi. Ông ta viện dẫn những việc vụn vặt:

“Bản thân ông chỉ đóng mỗi lần hai ba chục Đô thôi;

“Có lần, ở nơi kia, có một cụ bà lên đóng “có 5 chục Đô” mà cả hội trường hoan hô cụ âm ỉm;

“Đồng bào tị nạn lúc đó ông Carter cho sang chỉ có 14 ngàn “tàn là ăn oen-phe” (nguyên văn của TXN), tiền đâu mà đóng nhiều.

Không thể tưởng tượng nổi, TXN cả gan coi thường đồng bào đến như thế!

“Con số 14 ngàn ông Carter xin Quốc Hội Mỹ tài trợ chỉ là con số bỏ tức định kỳ. Con số Việt tị nạn sơ khởi là 150 ngàn, sau tăng lên 180 ngàn, và tùy theo tình hình, cứ thế mà tăng lên mãi. TXN tưởng đồng bào ta không biết đếm số hay sao? Càng chữa càng cháy là thế đấy ông ạ!

“Có 5 chục Đô” mà TXN cho là số tiền nhỏ à? Phải chăng TXN xài “tiền chùa” quen rồi, nên 5 chục Đô ông ta cho là nhỏ? Cụ bà đóng góp “có 5 chục đô” mà được hoan nghênh rầm trời, đâu phải vì số tiền lớn nhỏ, mà vì tinh thần ủng hộ cao độ, vì sự khích lệ vô giá cụ đem lại cho chính nghĩa. TXN lấy số tiền lớn nhỏ để đo sự ủng hộ vô giá của đồng bào.

Khoảng 7 hay 8 năm trước khi Mặt Trận HCM thâm tiền đồng bào, tôi từng chứng kiến “hiện tượng” đóng góp chưa từng thấy, khi Báo Hồn Việt ra đời (từ báo đầu tiên của Người Việt Hải Ngoại trên đất Mỹ), phải nói là “tiền vào như nước”.

Ấy là “mua báo” chứ không phải ủng hộ vô tội vạ. Đó mới là lúc bà con ta “ăn oen-phe bạo” hơn bao giờ hết, chứ không phải lúc MT/HCM thâm tiền đồng bào đâu.

L'Adieu

J'ai cueilli ce brin de bruyère
L'automne est morte souviens-t'en
Nous ne nous verrons plus sur terre
Odeur du temps Brin de bruyère
Et souviens-toi que je t'attends
Guillaume Apollinaire

Ngoài việc đóng góp, còn biết bao nhiêu vụ “văn nghệ kháng chiến”, mỗi vụ một vài chục ngàn Đô là thường. Lại còn những “thùng tiền kháng chiến” đặt đây khắp các chợ & những toán đồng phục nâu đi quỳn góp kiểu “băng đảng” dữ dằn.

Nhiều chủ chợ, khi thấy thùng tiền không được đầy, đã phải tự bỏ thêm tiền vào để tránh bị hạch hỏi, gây khó khăn.

Vậy mà TXN dám bảo “đâu có bao nhiêu”!

Nhưng, vấn đề không phải ở chỗ đó. Dầu ít dầu nhiều, dầu còn hay hết, vấn đề là phải kết toán. Số thù bao nhiêu, giấu điếm đã đành. Lúc còn “kháng chiến” viện cơ “bí mật quân sự” để không khai báo đã đành. Nhưng HCM đã chết, cuộc kháng chiến” đã thành chuyện mây khói, thì phải kết toán sổ sách mới phải chứ! Dù không trưng được sổ sách chi tiết, ít ra cũng phải có một lời “chớ chết hết chuyện”, không thể cứ mãi...” im lặng là vàng!

Đàng này, HCM chết queo rồi mà hàng năm vẫn có “Thư Chúc Tết Đồng Bào” là sao? Giữ lại báo “Kháng Chiến” mà xem. Mười ngàn quân đâu rồi? Các Ủy Ban Kháng Quân đâu rồi? 36 đoàn thể gia nhập Mặt Trận đâu rồi?

Nữ ký giả Phương Hoa của VOVN liên tiếp đặt nhiều câu hỏi hóc búa, dồn Trần Xuân Ninh vào thế phải nói ra sự thật, bằng không thì tự lộ mặt nạ. Và TXN đã tự lộ mặt nạ một cách thật “ngây thơ vô số tội”!

TXN đã phải viện cả cha mẹ ra “cứu giá”. Ông nói đại khái rằng: “Cha mẹ tôi dạy tôi là không được nói dối, phải nói sự thật; nếu có điều gì không nên nói thì tôi không nói, chứ tôi không nói dối”.

Bà Phương Hoa lập tức hỏi dồn: “Như thế là ông còn giấu nhiều điều?”

TXN thẳng thốt: “VẬY CHẴNG Lẽ RA trước công chúng mà cời hết quần áo ra à?”

TXN, không hề biết rằng trong cách mạng cũng như trong chính trị của xã hội tự do dân chủ, người của công chúng (public figure) phải tôn trọng nguyên tắc trong sáng (transparency). Hễ khuất tất thì công chúng “khui” tới cùng.

Người của công chúng không còn có đời tư để mà giấu điếm. Trong xã hội tự do dân chủ, nhà chính trị phải luôn luôn trong sáng và công khai hóa tất cả mọi việc thường được gọi là “riêng tư”, nhất là vấn đề tài sản và chi tiêu tài chánh. Chúng ta từng chứng kiến có vị nguyên thủ nước tự do đã phải”ra trước công

chúng, cởi hết quần áo” như thế nào. Chỉ có các lãnh tụ độc tài, nhất là bọn Việt Cộng thường viện cớ nào là bí mật quốc gia, an ninh quốc phòng để che giấu, không chịu “trong sáng” trước công chúng, không chịu công khai hóa tài chánh. Đó cũng là một trong nhiều lý do khiến VC bị trở ngại khi xin vào mậu dịch quốc tế (WTO). Gần đây, áp lực quốc tế đã buộc VC phải “trong sáng”, ít ra là trong ngân sách quốc gia, mà quốc tế vẫn chưa thỏa mãn.

Ngoài khái niệm trong sáng (transparency), người của công chúng còn phải tôn trọng nguyên tắc “accountability” (có trách nhiệm), cụ thể trong tiền bạc phải sổ sách phân minh. Thâu tiền của công chúng không có sổ sách, lại thường thâu tiền mặt; khi bị hỏi tới thì cãi chầy rằng “ai chứng minh được là có đóng góp thì mới được quyền hỏi”. Công chúng chỉ còn có nước “bắc thang lên hỏi ông trời; tiền đưa ‘khiến chán’ có đòi được không”! Công chúng mất tiền là chuyện nhỏ. Niềm tin của quần chúng vào chính nghĩa quốc gia mất đi, không gì có thể đền bù được. Đó mới là đại tội của dư đảng HCM và băng đảng VT, không gì có thể biện minh được, không cãi chầy cãi cối vào đâu được. Với đại tội này, ngay đến đời con đời cháu bọn họ cũng khó thể ngẩng đầu lên mà nhìn vào mặt bất cứ người Việt Nam nào. TXN có viện cả đến cha mẹ ra cũng bằng vô ích mà thôi.

Ngay trong đường lối, chính sách, VT cũng lại “bí mật”; ai tiết lộ là phạm kỷ luật. Đến khi có bất đồng trong nội bộ, nửa bên này tố nửa bên kia là “chêch hương”, mình mới là “chính thống” ... và ngược lại. Rồi tổ chức họp báo để công chúng phân xử. Thử hỏi chủ trương đường lối các ông giấu biệt, công chúng biết căn cứ vào đâu để phán xét ai “chêch hương” và ai “chính thống”? Công chúng đành phải làm khán giả, xem các ông tố nhau, coi như xem tấn tuồng “diều dờ” mà thôi.

III. CƠ CẤU VÀ VẬN HÀNH CỦA TỔ CHỨC : KHÔNG “CHỮA CHÁY” VÀO Đâu ĐƯỢC.

Về cơ cấu của VT, tôi từng vạch rõ rằng: đó là một cơ cấu đảng cộng sản thu nhỏ (mini) ở hải ngoại. Tuy nhiên, tôi cũng từng mở đường cho VT chạy trốn, để cho rằng “có thể” các ông VT không biết một cơ cấu tổ chức nào khác, đành “mượn tạm” của Việt Cộng mà xài dờ vậy. Nhưng VT đã không chịu bỏ chạy. Mà còn cãi chầy cãi cối, nên tôi đành phải tặng họ bài học đích đáng hơn.

1) Cơ cấu dân chủ tập trung:

a) Bản văn “khai trừ” TXN đã tố cáo đầy đủ: nào là “không tuân lệnh cấp chỉ huy”; nào là “không tôn trọng đoàn kết nội bộ”; nào là “vô kỷ luật”, nào là “tước bỏ đảng tịch có thời hạn” v.v... Cứ đem bản điều lệ đảng cộng sản VC ra so sánh là thấy giống gần như nguyên văn.

b) Qua các văn bản họ tố cáo nhau, ta bắt gặp một bộ máy đảng VT sao chép y như đảng cộng sản VC. Cũng Bộ Chính Trị. Cũng Trung Ương ủy viên. Cũng Hội nghị Trung Ương trước khi có Đại Hội Đảng. Cũng đánh số các Đại Hội Đảng y như VC: Hội nghị trung ương đảng 8 ... Đại Hội Đảng 5 v.v...

Đâu phải chỉ riêng VT nắm “độc quyền” làm cách mạng. Biết bao nhiêu đoàn thể cách mạng chống cộng, người ta quẳng bỏ “dân chủ tập trung” từ khuya rồi, khi phát giác rằng “dân chủ tập trung” xuất phát từ trường quân chính Hoàng Phố, do Nga Cộng lập ra để giúp Tàu Cộng đào tạo cán bộ cộng sản ở Châu Á. Trường đó có Chu Ân Lai là chính uỷ, có cố vấn là Borodin, và Hồ Chí Minh là thông ngôn của Borodin.

Cũng từ trường Hoàng Phố, còn đẻ ra phương pháp vận hành đảng cộng sản, có tên là Tam Pháp Bửu. Đảng VT đang áp dụng “bửu bối” này trong sinh hoạt cộng đồng ở hải ngoại. Vậy Tam Pháp Bửu là gì ?

2) Vận hành theo Tam Pháp Bửu:

Tam Pháp Bửu là phương pháp vận hành Đảng qua 3 tầng cơ cấu. Đó là “bửu bối” vận hành tổ truyền của đảng cộng sản ở bất cứ đâu, từ đế quốc Nga (gồm cả Đông Âu) của Stalin, cho đến đế quốc Tàu của Mao Trạch Đông và tiểu bá Việt Cộng của giặc Hồ. Cho nên đã được đặt tên như thế từ sơ thủy...

Ba tầng cơ cấu đó là : Đảng, Đoàn, và Mặt Trận.

Đảng là cốt lõi. Đoàn là cánh tay nối dài, đồng thời là “hậu bị” của Đảng (mà VT gọi chêch ra là “hậu duệ”). Mặt Trận là ngoại vi. Nếu không lập được Mặt Trận làm ngoại vi, hoặc vì lý do nào đó Mặt Trận bị trở ngại (hoặc giải tán) thì lập Phong Trào. Nếu không tiện lập Phong Trào (như ở hải ngoại này) thì đi “chinh phục” (tiếng này là của TXN) các Cộng Đồng địa phương làm ngoại vi.

Cơ cấu vận hành như thế, được các cấp “chỉ huy” VT coi như không ai biết là của cộng sản, nên họ không chối cãi, chỉ biện minh đại khái rằng ... cái này không phải của chúng tôi; cái kia chúng tôi bị chống đối vì “cán bộ dờ quá” không “chinh phục” được ngoại vi. Thí dụ: Đoàn Thanh niên Phan Bội Châu. TXN bảo rằng VT có một số người trong đó; nếu vì thế mà bảo Đoàn ấy là “của VT” thì “các em sẽ giận đấy”. Dĩ nhiên, đa số người trẻ gia nhập Đoàn ấy đâu có biết là bị VT (chỉ có vài người gài vào mà) thao túng, vạch ra thì họ giận, nhưng họ sẽ không giận người vạch ra, mà giận kẻ gài người vào thao túng. Hội chuyên gia cũng thế, TXN không chối là VT có gài người vào, và cho hiểu ngầm rằng VT chưa “chinh phục” được Hội này.

Mãi lo chữa cháy, TXN vô tình đã xác nhận rằng chẳng những VT tổ chức theo mô hình đảng cộng sản thu nhỏ, mà còn vận hành theo lối Tam Pháp Bửu của cộng sản nữa. Đồng thời TXN còn thú

MÙA XUÂN TỪ GHÉ THĂM MỘ BẠN

Đi lao động – qua đây
Tao ghé thăm mộ Mây
Mùa Xuân Tù đang đến
Cúng Mây chút gừng cay

Bây giờ Mây thành thơ
Không còn tên Cải Tạo
Không còn tên Bất Mãn
Đời Tù – Mây lên ngôi

Mây nằm mãi nơi đây
Được nghe lời chim hót
Được nhìn tầng mây bay
Hương hoa rừng thơm ngát

Nếu Mây có linh thiêng,
Báo cho vợ Mây biết:
Bằng mọi cách Vượt Biên
Ra Đi – Tìm Nghĩa Sống..!

Cúng Mây một chút Gừng cay
Nước Khe thay Rượu cho Mây vui
Xuân
Nếu Mây có chút linh năng
Hãy về vận cổ mấy thằng Ấng Teng..

Võ Tĩnh

nhận rằng VT bị cộng đồng người Việt khắp nơi vạch mặt và tẩy chay, vì cán bộ VT “dờ quá”, không “chinh phục” được ngoại vi.

Chưa hết, tôi sẽ vạch rõ thêm rằng việc VT gài người vào các tổ chức của chúng ta bằng thủ đoạn có tên là gì?

3) Gài người theo thủ đoạn Minh Cư:

Thủ đoạn này được Trung Quốc Quốc Dân Đảng phát hiện và đặt tên. Khi các cố vấn Trung Hoa Dân Quốc sang giúp Việt Nam Cộng Hoà về Tâm Lý Chiến và Chiến Tranh Chính Trị, họ đã có bài giảng về thủ đoạn “minh cư”.

Nếu tôi không lầm thì một tác giả Đài Loan, ông Tưởng Vĩnh Kính có nhắc lại thủ đoạn này của Việt Cộng trong cuốn “Hồ Chí Minh Tại Trung Quốc”, đã được một dịch giả Việt Tị Nạn ở Mỹ dịch ra tiếng Việt, hiện còn bày bán tại các tiệm Tạp Chí Việt Nam Hải Ngoại là ông Vũ Quang Hân cũng có dịch cuốn này ra và đăng từng kỳ trên tạp chí nói trên. Rất tiếc, dịch chưa xong thì ông Vũ Quang Hân ngã bệnh và qua đời, chỉ kịp tóm lược những chương sau chót, trong đó có nhắc đến thủ đoạn “minh cư” của lão Hồ. Vậy “minh cư” là cái gì?

Theo ông Vũ Quang Hân, “minh cừ” là tên Tàu của con chim Tu Hú. Chim Tu Hú thường xuất hiện đông đảo ở Bắc Việt Nam vào mùa trái vải chín. Khi nó hót lên, tiếng hót the the hết như người ta réo lên hai tiếng Tu Hú, và bọn trẻ con chúng tôi bấy giờ mỗi lần nghe chúng hót thường nhái lại “Tu Hú ... chú mày chết!”

Theo ông Vũ Quang Hân, chim Tu Hú thường không làm tổ. Chúng thường rình kiếm các tổ sáo sậu, chờ lúc sáo mẹ đẻ trứng xong, phải rời tổ chốc lát đi kiếm ăn, Tu Hú bèn xâm nhập, ăn cắp trứng sáo tự “bồi dưỡng”, rồi lần hồi đẻ trứng của nó vào tổ sáo sậu. Sáo mẹ cứ thế mà ấp trứng chim tu hú. Trứng nở rồi, vẫn chưa biết mình đang nuôi chim giống khác, chim con của mình đã bị nó đánh cắp, ăn sống nuốt tươi từ khuya rồi. Người Tàu quốc gia đã dùng hình ảnh sáo sậu bị tu hú ăn thịt mất con mà cứ nuôi con cho tu hú để mô tả thủ đoạn mà già Hồ đã dùng để cài người vào các tổ chức quốc gia lưu vong bên Tàu cùng thời với ông ta.

Trung Hoa Quốc Gia còn nêu từng trường hợp cụ thể, giặc Hồ đã dùng thủ đoạn “minh cừ” như thế nào để người Việt quốc gia lưu vong cứ “đẻ trứng sáo” mà chim con nở ra lại cứ là chim tu hú cộng sản. Nổi bật là hai trường hợp : Phạm hồng Thái và Phan Bội Châu.

a/ Bài học Tâm Tâm Xã sau khi Phạm Hồng Thái nổ bom cảm tử:

Sau khi Phạm Hồng Thái nổ bom ở Sa Diện giết chết Toàn Quyền Pháp Merlin, Tâm Tâm Xã trong tình trạng “rắn không đầu”, trở thành ổ sáo sậu cho Tu Hú Hồ chui vào đẻ trứng cộng sản. Bầy tu hú con nở ra, trở thành Việt Nam Thanh Niên Cách Mạng Đồng Chí Hội. Về sau, chim tu hú đổi lông màu đỏ, trở thành một trong 3 mảng cộng sản cấu thành Đảng Cộng Sản Đông Dương.

b/ Bài học Kỳ Ngoại Hầu Cường Để:

Đảng Cộng Sản Pháp, theo lệnh của Quốc Tế 3, vận động với chính phủ Pháp, đem tô giới Pháp ở Thượng Hải (nếu tôi không lầm) đối với chính phủ Nhật lấy việc Nhật trục xuất các nhà cách mạng Đông Du khỏi nước Nhật. Kỳ Ngoại Hầu phải lưu vong sang Tàu. Giặc Hồ đã mưu toan hãm hại Kỳ Ngoại Hầu rồi “minh cừ” mà đoạt lấy Việt Nam Quang Phục Hội. May thay, tranh thủ thời gian này, Kỳ Ngoại Hầu chuẩn về Việt Nam giúp lập ra Đạo Cao Đài và Việt Nam Phục Quốc Hội. Tình hình thay đổi, Kỳ Ngoại Hầu về lại được Nhật, thoát khỏi kế “minh cừ” của giặc Hồ.

c/ Bài học Phan Bội Châu:

Vắng Kỳ Ngoại Hầu, Phan Bội Châu lãnh đạo Việt Nam Quang Phục Hội. Giặc Hồ bèn bày gian kế “bán” cụ Phan cho Pháp, và Việt Nam Quang Phục Hội cuối cùng cũng không thoát khỏi gian kế “minh cừ” của giặc Hồ.

d/ Bài học Hoàng Cơ Minh:

HCM nằm ở Nhật, mượn đất ở biên giới Thái-Lào lập “khu chiến”. Không tuyển được lính, HCM phải tuyển quân bừa bãi, rước ngay tu hú VC vào “đẻ trứng” trong quân ngũ của mình. Bọn tu hú VC trong MT/HCM ở Mỹ “gài độ” cho HCM cứ phải thỉnh thoảng sang Thái để “dời trại”. Trong khi đó, VC ở Hà Nội “mua đứt” chính quyền Thái với khẩu hiệu “biến chiến trường thành thị trường”. Trong lần “dời trại” cuối cùng (mà tuyên truyền MT gọi là “Đông tiến”), Thái Lan bắt HCM phải dời trại sâu hơn vào đất Lào, dưới sự hướng dẫn của tình báo Lào Cộng. Dẫn tới dẫn lui, toán quân của HCM bị lọt ổ phục kích. HCM chết, một số chiến sĩ anh dũng chết theo. Một số khác bị bắt cầm tù. Có vài người ở tù chung với người tù quốc gia; một trong những người tù quốc gia ấy hiện đang phụ giúp một phần công tác điện toán cho Vietnam Exodus, đã nghe các nhân chứng sống kể lại chi tiết cái chết của HCM và toán “Đông Tiến” như thế nào.

Câu hỏi đặt ra là: tại sao HCM chết mà MT lại không cho ông ta chết như một anh hùng, hi sinh vì lý tưởng “diệt Cộng phục quốc”? Tại sao HCM đã chết mà cứ phải hàng năm chúc Tết đồng bào? TXN bảo rằng MT cần phối kiểm thật kỹ mới dám xác nhận sự sống chết của “lãnh tụ tối cao”. Đồng ý! Nhưng nếu còn bán tín bán nghi thì ai bắt MT phải đối gạt đồng bào bằng những thư chúc Tết giả mạo kia?

Không thể hiểu nổi sự dối gạt kia, nếu không biết về thủ đoạn “minh cừ” của Việt Cộng. HCM tuy ở tầm vóc thấp kém hơn, nhưng cũng đã bị VC “gài độ” cho phải chết. HCM có chết thì tu hú VC mới có cơ hội xâm nhập vào ổ sáo sậu MT mà tha hồ đẻ trứng.

HCM chết mà không được báo tử ngay, là vì đàn tu hú VC cần thời gian để đẻ thật nhiều trứng vào ổ sáo sậu MT. Và đàn tu hú con nở ra cần thời gian mọc lông mọc cánh rồi con sáo sậu HCM mới được chúng cho phép chết. Đủ lông đủ cánh rồi thì đàn tu hú MT công khai nhận mình là tu hú chứ không phải là sáo sậu nữa. Đó là lúc khai tử MT và Việt Tân ra công khai.

e/ Bài học nơi các Cộng Đồng Người Việt Hải Ngoại:

Đàn tu hú VT nhô ra là các Cộng Đồng khắp nơi vất vả hơn trước nhiều. Chúng một mình một chợ, đua nhau “chinh phục ngoại vi”. Nơi nào “chinh phục” không được thì chúng lập ra thêm một tổ chức cộng đồng thứ hai để cạnh tranh ảnh hưởng. Cạnh tranh không nổi thì chúng giở trò phá hôi bôi nhọ, đánh phá bản thủ, thơ rơi xuyên tạc rĩ tai vu oan giá họa ... Chúng không từ một hành vi hạ cấp nào, miễn đạt mục đích. Bị phản ứng, bị tẩy chay, bị xa lánh, VT không chịu từ bỏ cung cách ám muội hoặc sửa đổi lề lối hành xử; ngược lại (như TXN “chữa cháy”) chúng chỉ cho là tại “cán

bộ dờ” chứ không phải đường lối tư cách VT sai trái.

Quả thật là đàn tu hú VT này đã hết thuốc chữa. Ta không có cách đối xử nào khác hơn là trường kỳ đối phó với chúng như đối phó với VC thứ thiệt ở bên nhà.

IV. KẾT LUẬN.

Đến đây, tưởng đã tạm đủ vạch trần chân tướng băng đảng VT, dư đảng MT/HCM. Họ càng “chữa cháy” càng làm cho đám cháy bùng to hơn, càng bộc lộ chân tướng của họ rõ rệt hơn. Họ rất không muốn “ra trước công chúng, cởi hết quần áo ra” bao giờ. Nhưng càng “chữa cháy” họ càng tự lộ mặt nạ. Tóm tắt lại, chân tướng đó là gì?

“Là một tổ chức bạo lực, ra đời như một băng đảng, điều hành như một tổ chức tội phạm (organized crime), từng bị cơ quan an ninh thẩm quyền bắt giam và điều tra, rồi “free bargain” sao đó mà được bỏ qua.

“Là một băng đảng “buôn kháng chiến”, từng quyên góp hàng chục triệu đô la của đồng bào mà không có sổ sách gì cả. HCM còn sống thì viện cớ “bí mật quân sự”, không báo cáo chi tiêu. HCM chết rồi vẫn khẳng khái là còn sống để tiếp tục quyên góp. HCM chết rồi mà hàng năm vẫn chúc Tết đồng bào. Kháng chiến ma đã được khai tử cùng với HCM, vẫn không khai báo sổ sách gì với đồng bào.

“Là một cánh tay nối dài của đảng CSViệt Nam, từ cơ cấu tổ chức đến phương thức điều hành. Điều lệ nội qui, nhất nhất đều sao chép lại của đảng CSViệt Nam. Sau khi HCM chết, chúng cố bùng bít, kéo dài thời gian khai báo, để bọn “tu hú” VT có thì giờ vào đẻ trứng trong hang ổ dư đảng MT/HCM. Tu hú VT nở ra đủ lông đủ cánh rồi, chúng mới khai tử cả MT lẫn HCM và công khai cho tu hú VT ra công khai.

“Với cánh tay nối dài VT, đảng CSViệt Nam dùng bửu bối “tam pháp bửu” xâm nhập và thao túng khối Người Việt Tị Nạn CS trên toàn thế giới.

Chúng đã và đang làm gì?

* Nơi nào chúng xâm nhập được (TXN gọi là “chinh phục được”), chúng lèo lái Cộng Đồng Người Việt, tìm cách “Việt kiều hoá” họ, dẫn giắt họ vào khuôn khổ của Nghị Quyết 36, dần dà thuần phục dưới sự “chỉ đạo” của các “sứ quán” (mà chúng gọi là “các quan sứ”.) Việc này, băng đảng VT đã giúp VC thành công gần phân nửa.

* Nơi nào chúng không xâm nhập được thì chúng đẻ ra một tổ chức trùng dụng (duplicate) và cạnh tranh bất chính (unjust competition) với tổ chức chính thống của đồng bào.

* Xâm nhập không được, trùng dụng và cạnh tranh bất chính cũng không được, thì chúng phá hôi bôi nhọ, tuyên truyền rĩ tai khiêu khích và ly gián để người quốc gia quay ra đánh phá lẫn nhau, chúng đóng vai “ngư ông đắc lợi”. Đến khi cộng

đồng ta trở thành “hũ mắm thối” rồi, ai cũng chán ngán, những người có tâm huyết không ai buồn đưa lưng ra “vác ngà voi” nữa, khoảng trống đã đủ lớn rồi, chúng từ từ tiến ra chiếm lĩnh, ngon ơ không tốn công sức gì cả.

* Đến một lúc, sau khi thành công quá dễ dàng trên khắp thế giới, chúng đâm ra chủ quan, ước tính sai phản ứng ngược (backfire) của đồng bào. Chiến dịch CHUẨN NHẬN (RECOGNITION) BIỂU TƯỢNG CỖ VÀNG là một bất ngờ (surprise) đối với chúng, mà chúng vẫn chưa kịp cảnh giác.

Vận động đổi Ngày Quốc Hận 30-4 thành Ngày Tự Do, chúng bị đồng bào vạch mặt ra, phải “chữa cháy” đổi thành Ngày Đấu Tranh Cho Tự Do, vẫn bị đồng bào tẩy chay. Vận động của chúng, muốn đổi ngày Giỗ Tổ Hùng Vương thành Ngày Quốc Khánh, bị đồng bào chửi cho tắt bếp. Chúng luôn luôn tìm cách xoá mờ tụ điểm đấu tranh đánh đổ bạo quyền VC của đồng bào hải ngoại, làm cho các mục tiêu chính nhờ nhọt đi (outfocus) thành những mục tiêu rất là vớ vẩn, chẳng hạn như hội thảo về chất độc da cam; lo lắng về sông Cửu Long bị khô cạn; hạch hỏi VC rằng sao không tích cực hơn để chống nạn cúm gà toi v.v... Bị chúng dẫn dụ vào các mục tiêu lang bang như thế, riết rồi bà con ta quên bẵng đi tụ điểm đấu tranh đánh VC nó ở chỗ nào, đánh vào tử huyết nào thì VC mới chết. Bọn VC ở Hà Nội chỉ cần có thế.

Chúng nuôi bọn chim tu hú VT cũng chỉ để làm những việc như thế. Nhưng chúng đã bị bà con ta tặng cho những phản ứng ngược đáng để nhớ đời. Thú vị hơn cả là vụ “dàn chào” Phan Văn Khải.

Chúng chen vào Ban Tổ Chức biểu tình, bị trói vào những kỷ luật khắt khe, không để gì biến đả đảo Phan Văn Khải thành “hoan nghênh” PVK được. Chúng bèn giả trò phá bình, biến biểu tình ôn hoà thành bạo động, cũng lại bị Ban Trật Tự nhờ cảnh sát dẹp tan. PVK được TT Bush chỉ cho nhìn đám biểu tình, tưởng đâu hoan hô, té ra chỉ thấy đả đảo rầm trời. Bọn các “quan sứ” bị “đi” sát ván; dĩ nhiên sau đó các quan lại “đi” xuống tới đám tu hú VT.

Vấn đề “chính thống” và “chệch hướng” bắt đầu đặt ra. Đến khi xảy ra vụ ở bên Úc, “Duyên Dáng Việt Nam” biến thành “Dơ Dáng Việt Cộng” thì đám tu hú VT không còn “chữa cháy” gì được nữa với các “quan sứ”. VT “nắm” Cộng Đồng. VT “làm việc” đêm ngày với DDViệt Nam, thế mà bà con chống cộng vẫn cứ rượt cho VC chạy có cớ. Đứng là một lũ ăn hại.

Gần đây, có lẽ Hà Nội đã nhìn thấy từ tu hú VT tới “quan sứ” khắp nơi toàn là “ăn cơm tao mà hại tui”, nên “ngài” phó thủ tướng CS Vũ Khoan đã cảnh cáo nhẹ nhàng rằng “công tác kiều vận yếu kém, vì nặng về hành chánh mà thiếu chiều sâu, thiếu sắc bén”.

Câu này có nghĩa là gì ?

Câu này có nghĩa trước hết là đám tu hú VT có thể bị mất “dóp”. Mất “dóp” ở hải ngoại, VT chỉ có hai nẻo đi.

Một là về nước tiếp cận để canh tân. Đó là đường “binh” của các “cấp chỉ huy” mà kẻ bị khai trừ gọi là “chệch hướng”.

Hai là ở lại hải ngoại với đồng bào “làm cách mạng rồi canh tân sau”. D06

là đường “binh” của đám tự nhận là “chính thống”.

Hiểu ngôn từ Việt Cộng giữa hai hàng chữ (between the lines) ta có thể đoán ra rằng VC có ý định đổi hướng công tác kiều vận. Chê trách “nặng về hành chánh”, có nghĩa rằng từ nay công tác kiều vận không còn trong tay các “quan sứ” nữa. Toàn là một lũ con ông cháu cha, chiếm chỗ ngon ở hải ngoại để mà “phè”, làm đầu hồng đó.

Từ nay cần “chiều sâu” và “sắc bén”, có nghĩa là công tác kiều vận sẽ nặng về tình báo với sự tận dụng văn hoá vận, phối hợp với trí vận và kinh tài, kinh doanh.

Một cách cụ thể, ta sẽ thấy những ngày sắp tới vòng tròn công tác kiều vận của VC như sau:

- (a) Kinh tài kinh tế nuôi báo chí truyền thông (bằng quảng cáo hoặc bằng tài trợ, mua chuộc ngầm);
- (b) Báo chí truyền thông nuôi văn hoá vận và trí vận, điều kiện hoá tâm lý kiều bào có lợi cho VC;
- (c) Tâm lý thuận lợi rồi, đồng bào quay lại nuôi kinh tài kinh tế VC. Vòng tròn khép kín, cứ thế tiếp tục vận hành.

Không lâu, thay vì VC nằm vùng hay tu hú VT, ta sẽ thấy quanh ta nào là “phái khiển”, nào là “tình báo công tác món”, nào là “đặc tình” biệt động v.v... và Năm xưa, VNCH từng bị VC làm rối bết hậu phương với vòng tròn khép kín nói trên. Năm nay, ở hải ngoại, ta có khả năng đối phó với vòng tròn quái ác đó hay không?

Đó là vấn đề tôi sẽ tham khảo, thảo luận với bà con trong một dịp khác.

Ls Đinh Thạch Bích

Hạ Lai

Văn nhật hoàng hôn lai,
 Minh sương từng, phong dao...
 Hoa tàn bi khách địa,
 Nguyệt lạc cố hương hoài,
 Đàng Giang hà viễn xứ?
 Doanh doanh thủy âm giai.
 Vũ bất tàn Dục Thúy.
 Vân ám Hoa Lư ai.
 Thùy duệ Đinh, Lê, Lý?
 Cộng nô đảng tận bài.

Thùy Sơn

Hè về

Hè về! Nắng tắt! Hoàng hôn!
 Sương giăng núi biếc, gợi buồn thông reo,
 Hoa tàn lòng khách nao nao...
 Nhìn vầng trăng bạc, vương sầu nhớ quê.
 Đàng Giang muôn thuở xa xưa,
 Có còn trăng giãi, sóng xô chập chùng?
 Mưa gió chẳng phai tàn núi Thúy,
 Mây mù khôn lấp động Hoa Lư.
 Đâu dòng máu Lý, Đinh, Lê?
 Sớm về dẹp hết vong nô quốc thù.

Thùy Sơn